

der påstår, at det har været det centrale punkt i den tidligere regerings politik, men der har jo helt klart været en prioritering. Selvfølgelig har der været det.

Det, der undrer, er, at når vi sidste år lagde det op til en demokratisk forhandling mellem Folketingets partier, hvor Venstre var en central part, og man langt hen ad vejen var enig om, hvordan det her skulle se ud, er det nu sådan, at det er man ikke længere. Nu er man kommet i regering, og nu er argumentationen, at man er blevet ansvarlig, så nu kan man ikke finde pengene, og derfor vil man ikke lave det. Det er det, vi undrer os over. Man kan jo sige, at vi andre har måttet høre den sang i 9 år, men et eller andet sted handler det selvfølgelig om, at vi gerne vil forsøge at fastholde et forslag, som vi ved, der var flertal for inden folketingsvalget.

Kl. 21.15

Formanden:

Fru Lone Møller en kort bemærkning, og jeg går ud fra, at det er en kort bemærkning til hr. Kramer Mikkelsen.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Næh, det var til hr. Jørgen Winther.

Formanden:

Ja, men det er til den sidste ordfører, der er korte bemærkninger.

Lone Møller (S):

Så vil jeg gerne spørge hr. Kramer Mikkelsen, om det ikke er korrekt, at Venstre virkelig har brændt for denne sag, og om hr. Lars Kramer Mikkelsen ikke synes, det er underligt, at Venstre ikke i al den tid, de har siddet i opposition, har fremsat et forslag, som de kunne have presset den tidligere regering til at have fundet pengene til.

Formanden:

Hr. Kramer Mikkelsen kan sikkert bekræfte udtalelsen.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det kan hr. Kramer Mikkelsen, og jeg vil sige, at det er jo interessant, at kritikken nu er så hård mod et forslag, der tilsyneladende er så stor enighed om.

Jeg er godt klar over, at man fra regeringens og fra regeringspartierne side opfatter det som et voldsomt drilagtigt forslag, og det undrer os, al den stund det, vi gør, er, at vi forsøger at sætte patienten i centrum. Den svada har vi hørt mange gange, men i virkeligheden fremmer vi bare et forslag, som der – vil jeg sige endnu en gang – var et stort flertal for i Folketingssalen, inden vi gik til valg den 20. november. Derfor er der heller ikke nogen grund til at tage sådan på vej, skælde sådan ud og blive så irriteret over, at vi fremsætter forslaget.

Formanden:

Fru Birthe Skaarup som ordfører.

Birthe Skaarup (DF):

Jeg vil godt kommentere dette gode forslag fra Socialdemokratiet.

Fakta er, at i den tidligere regeringsperiode blev der sat en reform i gang, og vi troede, at vi kunne nå et langt stykke hen ad vejen. Vi kom også et stykke, men den blev aldrig færdig.

Over for det står, at Dansk Folkeparti har været et af de partier, hvor netop denne sag har stået øverst på prioriteringslisten; det kan jeg lige så godt sige. Vi ønskede at gøre noget for borgere, der klagede, og det var selvfølgelig også derfor, vi deltog aktivt i de forhandlinger, som blev ført i den tidligere regerings tid.

I lighed med det fremsatte forslag, som Socialdemokratiet naturligvis ikke skal have utak for at have fremsat, går vores ønske på, at vi skal have dette enstrengede system, således at der oprettes et uafhængigt rådgivningsorgan med afdelinger i eksempelvis hvert amt. Det skal selvfølgelig være sådan, at kontoret kan vejlede og hjælpe med indgivelse af klager og oplyse om klagens vej gennem systemet, men det centrale skal være, at patienten kun skal indgive en klage ét sted.

Der er også mange patienter, der i tidens løb har klaget over sagsbehandlingstiden. Den bør i mange tilfælde selvfølgelig minimeres, og vi så gerne, at der blev sat tidsfrister for sagsbehandlingstiden. Modsat kan et centralt klagenævn være med til at målrette en klage så meget, at den kostbare tid for patienten minimeres betragteligt. Noget af det, vi selvfølgelig også gerne vil have ændret, er klagenævnenes sammensætning, således at der ikke bliver et overtal af sundhedsfaglige medlemmer.

Hvor står vi så i processen for at få ændret klagesystemet? Der er behov for det, ingen tvivl